

Близнюки-фізики з Полісся – науковці в європейських НДІ

Із дією безвізу багато українців подалися на заробітки в Європу. На жаль, переважна більшість із тих, хто має вищу освіту, працюють на чужині як обслуга: на будовах, доглядають німецьких людей... І все ж є винятки. Про такий хочу розповісти.

Цьогорічні Різдвяні свята для головного редактора Дубровицької районної газети Людмили Володимирівни Родіної були дуже радісними, бо додому в село Орв'яниця, що в Дубровицькому районі, де вона мешкає, з-за кордону приїхали її сини-близнюки Володимир і Віктор. Так співпало, що у мамі був день народження, тож Володимир, який дуже смачно готує, спік для неї святковий медвіник.

Жінка справді на те заслужила, бо після смерті чоловіка сама піднімала на ноги, вчила синів, яким у березні виповниться по двадцять п'ять років. Дні народження діти святкуватимуть дале-

ко від дому. Тому коли вони переступили поріг рідної домівки, мама старалася кожну хвилину використати для спілкування з ними. Бо коли ще побачаться?

Володя і Вітя Родіни з дитинства росли допитливими: багато читали, цікавились історією, наукою, тож із ними можна поспілкуватися на будь-які теми. Людмила Володимирівна теж сприяла їх розвитку, пишлася, коли обоє синів із золотими медалями закінчили Дубровицький ліцей (клас фізико-математичного профілю), з червоними дипломами – Національний університет імені Тараса Шевченка.

Після четвертого курсу університету майбутні фізики брати Родіни пройшли стажування у Франції, де добре себе зарекомендували. Здобних юнаків запримітили і коли вони навчалися в магістратурі та співпрацювали з німецьким науково-дослідним інститутом. По закінченні вишу надіслали свої ре-

Володимир РОДІН (у центрі)
з колегами із дослідницької групи.

зюме в Європейський центр ядерних досліджень. Володимир нині працює у фізичній лабораторії Ліверпульського університету в Англії, Віктор – навчається в аспірантурі університету міста Гронінген у Нідерландах, одночасно працює в науково-дослідному інституті, тож має грошове забез-

вали вдома:

– Володя каже, що наші стилі життя дуже відрізняються – у їхньому колективі вихідці з різних країн, толерантно ставляться до різних культур. Щоп'ятниці після роботи їх дослідницька група збирається на вечори, кожен розповідає про свою країну, її звичаї, культуру,

дешевше, ніж у нас: чим більшу кількість його купуєш, тим дешевше, вигідно одразу купувати три кілограми – прозапас. Віктор розповів, що у його містечку можна пристойно прохарчуватися і за 250 євро на місяць, якщо, звичайно ж, не купувати делікатеси. Квартира (вона комфортабельна, з усіма зручностями і побутовою технікою) йому обходиться у 320 євро на місяць. А ось Володя наймає кімнату в коледжі, де у нього за сусідів ще троє людей, умови проживання там цілком комфортні. Вітя розповідав, що для студентів у Нідерландах навчання організоване так, що у них є умови для підробітку, щоб платити і за навчання, і за житло.

Віктор розповів, що у Гронінгені є потужна українська діаспора (проживає близько двох сотень українців), греко-католицька церква, дитяча українська школа. Українці дуже активні, спілкуються між собою, організовують різні заходи. Скажімо, на Водохрещі провели фестиваль вареників, концерти української музики...

Одне слово, брати-близнюки Володимир і Віктор Родіни з Рівненського Полісся займаються наукою у європейських нау-

Віктор РОДІН (ліворуч) вітає короля Нідерландів, який відвідав їх університет навесні минулого року.

інституті, тож має грошове забезпечення.

– Володимир і Віктор, звичайно ж, як усі близнюки, дуже дружать між собою, тому обоє спочатку подали резюме до Ліверпульського університету. Однак те, що брати, як дві краплі води, схожі між собою, зіграло не на їх користь – Віктору відмовили, пояснивши Володі, що, мовляв, навіщо підстраховуватись і двічі подавати резюме. Яке ж було їх здивування схожістю, коли Володимир і Віктор прийшли до університету разом: спочатку навіть не зрозуміли, що резюме подавали близнюки, – розповіла про випадок із життя синів їх мама.

Людмила Родіна переказала те, що розповіли їй сини, коли гостю-

свою країну, її звичаї, культуру, частують національними стравами, приготовленими власноруч. Володимир пройшов студентське життя в гуртожитку, тому вміє добре куварити. Сподіваюсь, що колегам смакували його страви.

– Англія видає візи володарям грантів (а мої сини їх мають) на три роки, але вона підтверджується лише після того, як за тридцять днів ти зумієш знайти місце роботи, проживання, відкрити в їх країні банківський рахунок, – продовжує жінка. – Цікаво, що ні у Ліверпулі, ні в Нідерландах за найм житла не платять готівкою – тільки банківською картою. До речі, молоко у Нідерландах дешевше, ніж в Україні, і смачніше, м'ясо – на рівні наших цін. А ось у Ліверпулі м'ясо

ся наукою у європейських науково-дослідних інститутах, подають великі надії. Хто знає, можливо, вони колись досягнуть у ній таких висот, як досяг висот свого часу їх земляк Георгій Харпак (Жорж Шарпак). Він народився 8 березня 1924 року в місті Дубровиці, з батьками емігрував у Францію, у 1992-ому став лауреатом Нобелівської премії з фізики – за розвиток нових детекторів елементарних частинок, винахід так званих «камер Шарпака». У тому щось знакове, що і вчений, і брати-фізики народилися у березні, та й цифри у роках їх народження схожі. А головне, що юні вчені мають бажання працювати, вчитись, вдосконалюватись.

Олександра ЮРКОВА